

Evangelhia zilei de duminică: Pentru a-L urma pe Isus

Comentariul celei de-a 23-a duminici a Timpului de peste an (Ciclul C). „Cine nu își poartă crucea și nu vine după Mine nu poate fi discipolul Meu”. Iubind Crucea vom fi fericiți, și prin ea vom avea voința de a iubi pe ceilalți și de a împărtăși bucuria noastră supranaturală.

Evangelhie (Lc 14,25-33)

Multă lume mergea după Isus, iar el, întorcându-se, le-a spus: „Dacă cineva vine la mine și nu-și urăște tatăl, mama, femeia, copiii, frații și

surorile, ba chiar propria sa viață, nu poate fi discipolul meu. Cine nu-și poartă crucea și nu vine după mine nu poate fi discipolul meu. Într-adevăr, cine dintre voi, voind să construiască un turn, nu stă mai întâi să calculeze cheltuiala, dacă are cu ce să-l termine? Pentru ca nu cumva, punând temelia și nereușind să-l termine, toți cei care-l văd să înceapă a-l lua în râs, spunând: «Acest om a început să construiască, dar nu poate să termine». Sau care rege, pornind la război împotriva altui rege, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă este în stare cu zece mii să înfrunte pe cel care vine împotriva lui cu douăzeci de mii? Iar de nu, pe când celălalt este încă departe, trimite solie ca să ceară pacea. Tot astfel, fiecare dintre voi care nu renunță la tot ceea ce are, nu poate fi discipolul meu”.

Comentariu la Evanghelie

Isus se îndrepta spre Ierusalim, însoțit de ucenicii Săi, și mulți li se alăturau pe drum. Era ușor să te lași purtat de entuziasmul stârnit de cuvintele Sale amabile, de primirea cordială – mai ales față de cei mai nevoiași – și de bucuria Sa molipsitoare. Dar Isus nu vrea ca niciunul dintre urmașii Săi să se simtă amăgit. Vor veni momente dificile, pentru că în Ierusalim Îl așteaptă crucea.

A-L urma pe Isus nu înseamnă a te alătura unui cortegiu triumfal, ci a lua, din iubire, decizii care implică renunțare și suferință. Cel care dorește să-L urmeze trebuie să fie liber de legături care i-ar îngreuna să-și poată dedica tot timpul sau care i-ar diminua energia necesară pentru a-L ajuta în lucrarea răscumpărării. Isus este extrem de clar, până la punctul în care cuvintele Sale despre

detașarea de propria familie par
dure. Nu poruncește Dumnezeu să
iubim, să cinstim și să ascultăm
părinții? Cum se face că Isus
folosește cuvinte atât de puternice,
care par să contrazică această
poruncă?

Isus are nevoie de urmași
credincioși. Dar Învățătorul știe bine
că este greu să te opui afecțiunii
părinților, prietenilor sau rudelor
aproprite și că aceștia, adesea cu
bune intenții, se lasă conduși mai
mult de inimă decât de credință sau
rațiune. De aceea limbajul Său
puternic nu lasă loc de îndoieli.
Sfântul Ioan Gură de Aur, vorbind
despre părinți, explica într-una din
omiliile sale că Domnul „poruncește
numai să li se asculte în ceea ce nu se
opune evlaviei față de Dumnezeu; iar
în toate celelalte, este sfânt să li se
acorde tot respectul. Dar când cer
mai mult decât este potrivit, nu
trebuie să li se asculte”. Acest Părinte

al Bisericii arată că Isus nu poruncește să urâm părinții, ceea ce ar fi o mare nedreptate, ci spune că „dacă ei doresc să fii mai mult atașat de ei decât de Mine”, atunci urăște-i, pentru că în acest caz și-ar pierde pe sine și pe fiul pe care cred că îl iubesc, dar căruia îi împiedică răspunsul la har. Aceasta spunea Cristos – concluzionează Gură de Aur – pentru a face copiii mai tari și părinții care ar vrea să pună piedici, mai înțelepți[1].

Fidel învățaturii evanghelice, *Catehismul Bisericii Catolice* învață că „Cristos este centrul întregii vieți creștine. Legătura cu El ocupă primul loc între toate celelalte legături, familiale sau sociale”[2].

De aceea, Dumnezeu se folosește de familii creștine bune pentru a sădi în copii dragostea față de El, față de ceilalți și generozitatea de a-și centra viața în jurul lui Cristos, găsind în

părinți sprijinul necesar pentru a-și urma vocația.

Pentru a argumenta această cerință, Isus folosește două parabole: cea a turnului ce trebuie construit și cea a regelui care pleacă la război. Din ambele reiese importanța de a nu te lăsa purtat de un prim impuls sentimental, ci de a cântări cu atenție tot ceea ce este în joc înainte de a lua o decizie pripită. Dacă este vorba de a colabora cu Cristos în lucrarea răscumpărării, nu există loc pentru o dăruire pe jumătate, un „da” spus fără a te desprinde cu adevărat de toate legăturile lumii. Concluzia este clară: „Oricare dintre voi care nu renunță la toate bunurile sale nu poate fi ucenicul Meu”. Cuvintele Sale se adresează tuturor, atât celor aflați în momente de discernământ al vocației personale, cât și celor din anturajul familial sau social al celor care își iau propriile decizii de viață.

Experiența sfinților invită întotdeauna la un răspuns liber și generos. „Să acceptăm fără teamă voința lui Dumnezeu – sfătuiește sfântul Josemaría – să formulăm fără ezitare hotărârea de a clădi întreaga noastră viață conform a ceea ce ne învață și cere credința noastră. Să fim siguri că vom întâlni luptă, suferință și durere, dar, dacă posedăm cu adevărat credința, nu ne vom considera niciodată nefericiți: chiar și cu necazuri și chiar cu calomnii, vom fi fericiți cu o fericire care ne va împinge să iubim pe ceilalți și să-i facem să participe la bucuria noastră supranaturală”[3].

[1] Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii asupra Evangheliei după Matei*, 35.

[2] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 1618.

[3] Sfântul Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 97.

Francisco Varo

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-duminica-pentru-a-
l-urma-pe-isus/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-pentru-a-l-urma-pe-isus/) (24.03.2026)